

Son Bir Şiir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Ekim 2016

Sonsuzluğun minvalinde bir şiir yazmalıyım...

Adı konmamış,
Tüyü bitmemiş yetim ve aciz düşlerimin hazine yığdığım,
Yıkıldığım,
Tıkıldığım metruk yüreğin bağlı basiretine
Dahi söz geçiremediğim bir şiir
Ve adını sen koy.
Gıybet akşamlarında dokunurken rüzgârın eli
Perçemine gecenin
Ve dillendirmeye doyamadığım sevdanın...

Bir şiir:

Son bir şiir:
Hazan makamında,
Kurulu saatin tefrikasına yığdım o son dakika:
Ölmelere doyamadığım cinnet akşamların
Devrik rotası ve delaleti yüz­süz imgelerin.

Satılmışlığını evrenin belki de nükseden
Devrik bir tümceye yığma telaşı ile
İstiflediğim acının savruk yalnızlığında,
Yetmedi, damıtılmışlığı aşkın ki en büyük kefarete
Yine boyumu aşan hülasa bir yorgunlukla
Adını koyamadığım bu sevdanın
Adını konduramazken
Dilimde kekremsi gölgenden yudumlarken
Ve araklarken çalıntı sevinçlerimi
İlmik ilmik dokuyan aşkın bam telinin.

Sen koy adını, sadece sen:
Dokunamadığım suretinden akan en liyakat gözyaşı olsa da,
Tuttur ıslak bir türkü dilinde,
Doyamadığım ömrümün o ritüeli iken
Sonlandırmayı dilediğim hüznün gölgesinde,
Yazmadığım son şiirin ilk hecesinde.

Bağnaz belki de mağdur bir şiir
Aşkın bilmecesine vakıf bir şehir belki de.
Nükseden hüznü yudum yudum içiren,
İçli niyazımın son hecesinde
Aklında takılı o söylenmedik vecize
Ve tutuşan iklimlerin
Tutkulu yalnızlığı:
Peyder pey tüketilen zamana geçirdiğim o kılıf kadar da
Esnek bir suret,
Bilinmez ininde ödemeye doyamadığım kefarete
Ve tek bir hece her lehçede,
Dokunaklı bir terennümün silinmez izi yine
Gözlerimin bakir boşluğunda
Adsız bir şarkı,
Kifayetsiz bir günce kadar boş boğaz.

Sindiremediğim ölümün muhafız alayı imlerinde
Boş boğazım işte
Ve derken ölüyorum sayısını unuttuğum gölgelere
Verirken son talimatı.